

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI SÁU CHỖN HẮC LAO DÀO DẠT SÓNG LÒNG

Hai bên qua lại ngoài 40 hiệp, Lệnh Hồ Xung ra chiêu càng về sau càng tinh diệu. Nhiều chiêu thức chàng chưa được Phong Thanh Dương chỉ điểm mà bây giờ gặp tay địch thủ kiếm pháp cao thâm, phép "Độc cô cửu kiếm" tự nhiên phát sinh những chiêu số chống chọi rất tân kỳ.

Những mối lo âu trong chàng tiêu tan hết, bao nhiêu tâm trí để cả vào kiếm pháp, chàng không hoảng hốt mà cũng không mừng vui.

Lão Nhâm biến đổi đến tám loại kiếm pháp thượng thặng, có môn đánh rất rất, có môn chiêu số liên miên không dứt. Có lúc đánh mau tới tấp, có chiêu uy mãnh trầm trọng. Bất luận lão biến chiêu cách nào, Lệnh Hồ Xung cũng đưa ra ngay những chiêu thức tựa hồ tám loại kiếm pháp của đối phương chàng đã thuộc lòng sẵn những chiêu thức để chiết giải từng thứ một.

Lão Nhâm cầm ngang thanh kiếm quát lên:

- Tiểu bằng hữu! Kiếm pháp này tiểu bằng hữu đã được ai truyền thụ cho? Tưởng bản lãnh Phong lão không ghê gớm đến trình độ này được.

Lệnh Hồ Xung ngăn người ra một chút rồi đáp:

- Kiếm pháp này mà chẳng phải Phong lão tiên sinh chỉ điểm thì trên đời còn có cao nhân nào truyền thụ cho nữa?

Lão Nhâm nói:

- Tiểu hữu nói cũng có lý. Bây giờ tiểu hữu hãy đón tiếp đường kiếm này của lão phu.

Lão hú lên một tiếng dài, đột nhiên đánh tới.

Lệnh Hồ Xung hơi kiếm đâm chênh chếch lại, bức bách đối phương phải thu kiếm về chống đỡ.

Lão Nhâm quát tháo luôn miệng tựa hồ kẻ phát điên. Tiếng quát tháo càng cấp bách thì kiếm chiêu càng mau lẹ.

Lệnh Hồ Xung nhận thấy kiếm pháp của đối phương chẳng lấy chi làm kỳ dị cho lắm, nhưng vì lão quát tháo om sòm làm chàng rối loạn tâm thần. Chàng cố gắng trấn tĩnh để giải khai kiếm pháp thì đột nhiên lão Nhâm gầm lên một tiếng kinh khủng, khiến chàng ù tai tựa hồ bị đứt lá nhĩ. Đầu óc chàng choáng váng rồi mê đi không biết gì nữa, ngã lảo xuống đất.

Không hiểu Lệnh Hồ Xung hôn mê đã bao lâu, lúc chàng tỉnh lại thấy đầu nhức như búa bổ bên tai văng vẳng tựa hồ nghe sấm sét vẫn nổ âm âm không ngớt.

Chàng hé mắt ra nhìn thì chỉ thấy một màu tối om không biết mình hiện ở chỗ nào? Chàng gắng gượng chống tay xuống toan ngồi dậy nhưng toàn thân không còn lấy một chút khí lực, miệng lảm bảm.

Nhất định ta chết rồi đây và đã được người ta chôn ở trong phần mộ.

Vừa thương tâm vừa bồn chồn quá độ, chàng lại ngất đi.

Lần thứ hai Lệnh Hồ Xung tỉnh lại vẫn thấy nhức đầu kịch liệt có điều tiếng vang bên tai đã nhẹ đi nhiều. Chàng cảm thấy nửa dưới mình vừa lạnh vừa cứng dường như nằm trên sắt thép. Chàng liền đưa tay ra sờ soạng thì quả nhiên là một tấm thiết bản. Tay mặt chàng vừa cử động bỗng nghe tiếng loảng xoảng. Đồng thời chàng nhận ra trên tay mình có vật gì lạnh ngắt cột lại.

Lệnh Hồ Xung đưa tay trái lên sờ cũng phát ra tiếng loảng xoảng. Té ra tay trái chàng cũng bị cột nốt.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa mừng thâm. Mừng vì cảm thấy mình vẫn còn sống chứ không phải chết rồi. Kinh hãi vì thấy mình bị cột bằng xích sắt, hiển nhiên đã bị hãm vào tình cảnh bất hạnh như lão Nhâm.

Lệnh Hồ Xung cố sức giơ tay trái lên sờ soạng thì quả nhiên thấy trên tay bị cột bằng một sợi xích sắt nhỏ bé. Chàng khế cử động hai chân liền cảm thấy cổ chân cũng bị cột rồi.

Lệnh Hồ Xung ráng mở to mắt ra nhìn nhưng chỉ thấy một màu tối đen như mực chẳng rõ một thứ gì, liền bụng bảo dạ:

- Lúc ta đang cùng Nhâm lão tiên sinh tỷ kiếm đột nhiên ngắt xủ, chẳng hiểu Giang Nam tứ hữu ám toán bằng cách nào? Coi chừng ta cũng bị cầm tù trong địa lao dưới đáy Tây Hồ rồi. Có điều ta chẳng hiểu mình có bị cầm tù với Nhâm lão tiên bối một chỗ không? Chàng liền cất tiếng gọi:

- Nhâm lão tiên bối! Nhâm lão tiên bối!

Chàng gọi hai tiếng không thấy động tĩnh gì lại càng sợ hãi, lớn tiếng kêu:

- Nhâm lão tiên bối! Nhâm lão tiên bối!

Trong bóng tối chỉ nghe thấy tiếng kêu hốt hoảng của mình vọng lại. Tiếng vọng trong nhà lao cũng làm cho màng tai rung động đau đớn.

Lệnh Hồ Xung hoang mang ngơ ngác lớn tiếng la:

- Đại trang chúa! Tứ trang chúa! Tại sao các vị lại giam tại hạ vào đây? Mau tha tại hạ ra! Mau mau tha tại hạ ra!

Nhưng dù chàng có kêu gào bẽ hống thì ngoài tiếng vọng la lối của mình cũng chẳng có chút thanh âm nào khác đáp lại.

Lệnh Hồ Xung giận quá ngoác miệng ra mà thóa mạ:

- Các người là bọn đê hèn, là quân tiểu nhân vô liêm sỉ! Các người giam cầm ta thiệt ư?...

Rồi chàng nghĩ tới số phận mình cũng như Nhâm lão tiên sinh mà trong lòng chứa chan tuyệt vọng. Nguyên chàng chẳng biết sợ trời sợ đất gì cả gặp lúc nguy nan sống chết cũng không kể nữa, nhưng chàng nghĩ tới suốt đời bị cầm tù trong hắc lao dưới đáy hồ thì không khỏi hãi hùng, lông tóc dựng đứng cả lên.

Lệnh Hồ Xung càng nghĩ càng lo âu, xót dạ. Chàng kêu la râm trời. Tiếng kêu la biến thành tiếng gào khóc. Nước mắt tuôn ra đầy mặt lúc nào chàng cũng không hay. Chàng nghẹn ngào gâm réo:

-Bốn tên trong Mai trang các người... là bốn quân cầu tặc hèn hạ. Lệnh Hồ Xung này ngày kia thoát ra khỏi chốn lao lung sẽ đâm lòi tròng mắt các người, chặt cụt tay bọn người... sau khi ta ra khỏi hắc lao...

Đột nhiên chàng dừng lại tưởng chừng trong lòng có tiếng kêu:

- Liệu có ra khỏi hắc lao được không? Nhâm lão tiên bối thần thông quảng đại còn không ra được thì ta ra thế nào nổi?

Lệnh Hồ Xung uất ức quá độ, ọc lên một tiếng, phun ra mấy búng máu tươi, rồi lại ngất đi.

Mỗi lần chàng ngất đi là mỗi lần người chàng thêm hư nhược. Giữa lúc li bì nửa tỉnh nửa mê, dường như nghe có tiếng lách cách vang lên rồi sáng lóe mắt. Chàng giật mình tỉnh lại nhảy lên một cái. Nhưng chàng quên mất rằng tay chân mình đã bị cột bằng xích sắt, hơn nữa toàn thân bất lực nên chỉ nhảy lên được chừng một thước lại rớt xuống đánh huych một cái. Chàng té khá nặng, chân tay mình mảy tựa hồ bị gãy rời.

Lệnh Hồ Xung ở trong tối đã lâu đột nhiên có ánh sáng lòa nên mắt chói khó mở ra được. Chàng lại sợ ánh sáng này chỉ hiện lên một lát rồi vụt tắt là bỏ mất cơ hội tốt, nên dù mắt chàng nhức nhối vẫn cố giương lên để nhìn xem ánh sáng từ đâu rọi tới.

ánh sáng này do cái lỗ vuông vắn chừng một thước chiếu vào. Lệnh Hồ Xung liền nhớ lại trên cửa sắt nhà lao giam Nhâm lão tiên bối có một lỗ vuông rất giống chỗ lỗ vuông này, chàng nhìn kỹ lại quả nhiên mình cũng ở trong hắc lao như vậy.

Chàng vội lớn tiếng gọi:

- Tha ta ra mau! Hoàng Chung Công! Hắc Bạch Tử! Bọn cầu tặc dê hèn các người có giỏi thì tha ta ra!

Lúc trước một mình chàng ở trong chỗ tối tăm vì quá thương thân không nịn được mà sa đôi hàng lệ, nhưng bây giờ vừa mới thấy địch nhân tới, khí khái anh hùng lại chỗi dậy. Bất luận địch nhân hành hạ ngược đãi đến thế nào, chàng quyết chẳng chịu tỏ ra khiếp nhược.

Bỗng thấy một cái khay khá lớn ở ngoài lỗ hồng từ từ đưa vào. Trên khay đặt một bát cơm lớn. Trên mặt bát cơm có rau có thịt. Ngoài ra còn một bình sành đựng nước nóng.

Lệnh Hồ Xung vừa ngó thấy lại càng điên tiết, chàng lẩm bẩm:

- Bọn người đưa cơm rau cho ta là muốn giam cầm ta trường kỳ ở đây chăng?

Đoạn chàng lớn tiếng thóa mạ:

- Bốn tên cầu tặc kia! Bọn người muốn giết thì giết, muốn mổ thì mổ đi! Chớ đừng đem lão gia ra làm trò tiêu khiển.

Chiếc khay gỗ thò qua lỗ hồng rồi dừng lại không nhúc nhích. Hiển nhiên người đưa cố ý để Lệnh Hồ Xung thò tay ra đón lấy.

Căn nhà lao này rất chật hẹp, chàng chỉ nghiêng mình đi một chút vươn tay ra là lấy được. Nhưng chàng phần nộ đến cực điểm, vươn tay ra đập mạnh một cái.

Mấy tiếng choang choảng vang lên! bát com cùng bình nước rớt xuống đất vỡ tan tành. Com rau và nước nóng tung tóe đầy mặt đất, nhưng cái khay gỗ không rớt xuống từ từ rút ra ngoài.

Lệnh Hồ Xung tức giận như người điên xỏ đến bên lỗ vuông ngó thấy một lão già tóc bạc, tay trái cầm đèn tay phải cầm khay gỗ đang từ từ trở gót.

Lão già này mặt đầy vết dằn đeo coi bộ suy nhược lắm rồi. Lão lại là một người chàng chưa gặp qua. Chàng la gọi:

- Lão về bảo Hoàng Chung Công, Hắc Bạch Tử tới đây! Bốn tên cầu tặc... có phải giống người thì vào đây cùng đại gia quyết một trận tử chiến.

Lệnh Hồ Xung lại kêu lớn:

- Này này! Lão kia!... Lão đã nghe rõ chưa?

Bất luận chàng kêu gọi thế nào lão cũng cứ lầm lũi bước đi không ngoảnh cổ lại.

Lệnh Hồ Xung nhìn bóng sau lưng lão quanh vào lối rẽ đường hầm. ánh đèn ảm đạm dần dần tối lại.

Sau một lúc ngoài cửa lại vắng vắng có tiếng chuyển động. Lỗ hồng đóng chặt lại. Trong nhà lao lại tối đen như mực không còn một chút tia sáng hay một tiếng động nào khác.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy đầu óc choáng váng. Chàng ngưng thần một lát rồi từ từ nằm duỗi dài xuống giường tự nhủ:

- Lão già đưa com kia chắc đã nhận nghiêm lệnh không được nói chuyện với ta. Dù ta có la gọi lão cũng bằng vô dụng.

Rồi chàng lại nghĩ:

- Nhà lao này giống hệt nơi cầm tù Nhâm lão tiên bối. Xem chừng dưới lòng đất khu vực Mai trang đã kiến trúc rất nhiều hắc lao để giam hãm không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán. Giả tử mà ta thông tin được với Nhâm lão tiên bối hoặc có thể liên lạc với một bạn nào cũng bị cầm tù để cùng nhau đồng tâm hiệp lực hoặc giả có cơ hội thoát khỏi chốn lao lung.

Nghĩ tới đây chàng liền giơ tay ra gõ vào tường vách.

Chàng nghe tiếng kêu kình kịch đúng là thanh âm của gang thép phát ra. Tiếng vọng rất trầm trọng hiển nhiên tường vách này không trống rỗng bên trong mà nó dày vô cùng.

Lệnh Hồ Xung dò lại bên bức tường khác đưa tay lên đập cũng thấy phát ra những tiếng chắc nịch.

Chàng vẫn chưa thoải chí, ngồi xuống giường gõ vào bức tường phía sau. Thanh âm vẫn chẳng có gì khác lạ.

Lệnh Hồ Xung sờ mò và đập gõ kỹ càng cả ba mặt tường. Ngoài bức tường có đặt cửa sắt, tựa hồ gian hắc lao này biệt lập lẻ loi và sâu xuống lòng đất đến mấy chục trượng. Đã đành dưới lòng đất còn có nhà tù khác, ít ra căn hắc lao cầm tù lão Nhâm,

nhưng chàng không biết gian hắc lao kia ở phương hướng nào chàng cũng chẳng hiểu chỗ giam mình đây cách phòng giam khác bao xa.

Lệnh Hồ Xung ngồi tựa lưng vào vách để nghĩ lại tình trạng trước khi mình bị ngất đi. Chàng chỉ nhớ được chiêu kiếm của lão Nhâm phóng ra mỗi lúc một mau lẹ tiếng quát mỗi lúc vang dội rồi đột nhiên chàng ngất đi. Còn vụ Giang Nam tứ hữu bắt chàng ra sao, đưa chàng vào phòng giam thế nào, chàng không hay biết gì hết. Chàng nghĩ thầm:

- Bốn vị trang chúa kia ngoài mặt đạo đức thanh cao phi thường, hàng ngày tiêu khiển bằng cầm, kỳ, thi, họa hiển nhiên là những cao nhân nhĩ sĩ không phải tầm thường, nhưng bề trong lại lục súc đê hèn chẳng từ điều ác nào không làm. Trong võ lâm thiếu chi hạng tiểu nhân như rứa, vậy chẳng có chi là lạ, chỉ lạ ở chỗ bốn lão này ham mê cầm, kỳ, thi, họa một cách chân thành. Nếu họ giả vờ đến thế được. Ngốc Bút Ông viết lên vách bài thơ "Bùi tướng quân thi". Nét bút lâm ly, kẻ vô sĩ tầm thường quyết không làm nổi.

Chàng lại nghĩ:

- Sư phụ thường nói: "Những quân đại ác nhất định là những kẻ sĩ thông minh tài trí". Câu đó quả đã không lầm. Bọn Giang Nam tứ hữu bố trí gian kế thiệt cho người ta khó mà phát giác ra được. Tình thực lúc ta tiến vào địa đạo dưới gầm giường Hoàng Chung Công là tự đưa mình vào bẫy, nhưng dù lúc ấy ta có phát giác muốn lùi lại cũng không kịp nữa.

Thình lình chàng la hoảng:

- Trời ơi!

Bất giác chàng ngồi bật dậy như cái lò xo. Trống ngực đánh thình thình chàng tự hỏi:

- Hướng đại ca bây giờ ra sao? Chẳng hiểu y có mắc vào độc thủ của bọn chúng không?

Nhưng chàng tự nhủ:

- Hướng đại ca là người thông minh cơ biến, xem chừng y đã biết trước bọn Giang Nam tứ hữu là người thế nào rồi. Y vùng vẫy giang hồ đến Quang Minh hữu sứ trong Ma giáo thì dĩ nhiên không thể mắc bẫy bọn này một cách khinh suất. Chỉ cần y đừng bị bọn Giang Nam tứ hữu cầm tù là nhất định có thể tìm cách cứu ta. Dù ta có bị cầm tù dưới lòng đất sâu muôn trượng thì bản lãnh của Hướng đại ca cũng tìm được biện pháp khiến cho ta thoát khỏi chốn lao lung.

Nghĩ tới đây chàng rất yên tâm, cười hì hì, tự nói một mình:

- Lệnh Hồ Xung hỏi Lệnh Hồ Xung! Người thật là đồ nhát gan vô dụng! vừa rồi sợ quá đến phải kêu khóc. Nếu có người biết ra thì cái mặt người biết dấu vào đâu? Sau này dù Hướng đại ca cứu được người ra, người cũng không còn đất để đứng trên chốn giang hồ nữa.

Một khi Lệnh Hồ Xung yên dạ. Chàng từ từ đứng dậy liền cảm thấy bụng đói miệng khát, lại than thầm:

- Đáng tiếc là vừa rồi ta nổi hung đập vỡ cả bát cơm, bình nước. Ta mà không ăn no thì Hưởng đại ca có vào đây cứu thoát rồi, sẽ lấy đâu ra khí lực để đối địch với bọn Giang Nam tứ cầu? Ha ha! Đúng lắm! Bọn tiểu nhân gian ác này chỉ đáng gọi là Giang Nam tứ cầu, sao lại kêu bằng Giang Nam tứ hữu được? Trong bọn Giang Nam tứ cầu, Hắc Bạch Tử lúc nào nét mặt cũng thản nhiên lắm lý là một tên nham hiểm hơn hết. Bao nhiêu nguy kế phần lớn do hắn bày ra. Sau khi ta thoát khỏi chốn lao tù, hắn là đứa đầu tiên đáng giết. Trong bọn Giang Nam tứ cầu thì Đan Thanh tiên sinh tương đối thực thà hơn, ta sẽ tha mạng cho hắn cũng chẳng hề chi, nhưng hầm rượu ngon của hắn mà không để ta uống hết không xong.

Vừa nghĩ tới rượu ngon của Đan Thanh tiên sinh, chàng cảm thấy khát như cháy họng, tự hỏi:

- Không hiểu ta mê đi đã bao lâu mà sao chưa thấy Hưởng đại ca đến cứu?

Đột nhiên chàng la thầm:

- Trời ơi! Không được rồi! Võ công của Hưởng đại ca mà lấy một chọi một thì thắng bọn Giang Nam tứ cầu có thừa. Nhưng nếu bốn tên liên thủ hợp lực thì Hưởng đại ca khó bề thủ thắng. Dù đại ca hiển lộng thân oai giết sạch được cả bốn tên thì việc tìm đường vào trong hắc lao này cũng khó khăn vô cùng! Ai mà nghĩ ra được cửa ngầm đi vào hắc lao lại ở dưới gầm giường Hoàng Chung Công bao giờ?

Lệnh Hồ Xung bồn chồn trong dạ hồi lâu rồi tự hỏi:

- Hưởng đại ca là hạng người nào? Y thần thông quảng đại ngày ở trong quán lương đình dùng sức một người mà đối địch với mấy trăm anh hùng hảo hán cả hai phe chính tà. Lúc đó hai tay y bị cột bằng xích sắt mà vẫn oai phong凛冽 chẳng sợ hãi gì, thì việc đối phó với Giang Nam tứ cầu, y có coi vào đâu?

Chàng cảm thấy tinh thần mỏi mệt, liền nằm duỗi dài xoay chuyển ý nghĩ:

- Nhâm lão tiên bối ở đây võ công cao cường còn có phần hơn cả Hưởng đại ca, về phần cơ trí so với Hưởng đại ca lão cũng tương đương chứ không chịu kém. Một nhân vật như lão còn chịu giam cầm thì chắc gì Hưởng đại ca thắng được bọn chó má kia? Trước nay những người quang minh lỗi lạc thường bị kẻ tiểu nhân ám toán, cho nên người ta đã có câu: "Minh thương dễ tranh, ám tiến không phòng". Đã bấy nhiêu lâu mà Hưởng đại ca vẫn chưa thấy đến cứu mình, e rằng y cũng gặp chuyện bất trắc rồi.

Lệnh Hồ Xung nghĩ quanh nghĩ quẩn bất giác ngủ đi lúc nào không biết. Khi chàng tỉnh dậy giương mắt lên nhìn chỉ thấy tối om, cũng không biết ngày giờ nào nữa, chàng tự hỏi:

- Nếu chỉ trông vào sức mình thì bất luận thế nào cũng không thể thoát ra được. Trường hợp mà Hưởng đại ca quả nhiên đã bị bọn chúng ám toán thật thì còn ai cứu mình được nữa không? Sư phụ đã gửi văn thư đi khắp thiên hạ tuyên bố việc trục mình ra khỏi phái Hoa Sơn thì dĩ nhiên người chính phái không ai đến giải cứu...

Chàng chợt nhớ tới Doanh Doanh, bật tiếng la:

- Doanh Doanh! Doanh Doanh...

Chàng phấn khởi tinh thần ngồi nhồm dậy tự nhủ:

- Doanh Doanh đã bảo bọn Lão Đầu Tử phao ngôn trên chốn giang hồ phải cố gắng tìm ta mà hạ sát. Như vậy bọn võ sĩ bàng tá đạo cũng nhất định không đến cứu ta rồi. Nhưng còn Doanh Doanh thì sao? Nếu nàng biết ta bị cầm tù ở đây quyết nhiên tìm đến cứu viện. Kể về bản lãnh tuy nàng không bằng Hướng đại ca song người đồng đạo chịu nghe mệnh lệnh của nàng có một số rất đông. Nàng chỉ cần hờ môi ra một câu là...Ha ha...

Đột nhiên chàng ngừng tiếng cười nghĩ bụng:

- Chà! Cô này coi quý thể diện hơn tính mạng. Nàng rất sợ người ta đồn đại nàng thương yêu mình. Như vậy thì dù nàng có quyết tâm đến cứu nhất định chỉ đến một mình chứ không chịu kêu người giúp sức. Hơn nữa có ai biết nàng đến cứu mình thì tính mạng người đó cũng khó an toàn. Trời ơi! Lòng dạ của các cô thật khiến cho người ta khó nổi đo lường. Còn tiểu sư muội...

Lúc này chàng đã gặp điều bất hạnh đến cực điểm mà sức nhớ tới Nhạc Linh San, lòng chàng không khỏi quặn đau. Mối thương tâm tuyệt vọng càng sâu rộng thêm một tầng. Chỉ trong chớp mắt bao nhiêu ý niệm đều đi vào chỗ chán chường, hy vọng đều tan ra mây khói.

Chàng lẩm bẩm:

- Sao ta còn... hy vọng người đến cứu? Lúc này không chừng tiểu muội cùng Lâm sư đệ báỉ đường làm lễ thành hôn rồi. Dù ta có thoát khỏi chốn lao lung trở về đời trần tục thì cũng chẳng còn chi là thú vị? Chẳng thà vĩnh viễn bị nhốt trong hắc lao này, không hiểu gì đến thế sự còn hơn.

Rồi chàng cho là mình bị cầm tù cũng có nhiều chỗ rất hay. Lập tức bao nhiêu mối bồn chồn tiêu tan hết. Trái lại chàng còn nhơn nhơn đắc ý là đã được ngồi tù.

Nhưng chàng yên dạ chẳng được bao lâu lại cảm thấy đói như cào ruột, khát như cháy họng. Chàng thèm thuồng cảnh ngộ ngồi trên tửu lâu nốc từng bát rượu lớn, nhai những miếng thịt to. Bất giác chàng cảm thấy ra thoát tù ngục là sung sướng hơn nhiều. Chàng xoay chuyển ý nghĩ theo chiều hướng khác, tự nhủ:

- Tiểu sư muội cùng Lâm sư đệ thành thân thì đã sao? Hướng chi mình đã bị người ta khinh mạn từ lâu. Toàn thân nội lực mất hết thành một phế nhân. Bình đại phu cũng bảo là ta chẳng còn sống được bao lâu. Như vậy dù tiểu muội có định lấy ta, ta cũng không thể lấy nàng được. Chẳng lẽ ta lại để nàng suốt đời góa bụa thủ tiết với ta?

Thực ra trong thâm tâm chàng không dám lấy Nhạc Linh San dù nàng có bụng yêu chàng. Nhưng nàng đem lòng yêu Lâm Bình Chi thì cũng lại là một mối đau khổ đến cùng cực cho chàng. Vậy hay hơn hết... là thế nào?

Chàng lẩm bẩm:

- Hay hơn hết là tiểu sư muội vẫn giữ nguyên tình trạng trước kia. Hay hơn hết là đừng xảy ra chuyện gì. Ta vẫn cùng nàng luyện kiếm dưới thác nước trên núi Hoa Sơn. Lâm sư đệ đừng đến phái Hoa Sơn. Ta cùng tiểu sư muội vĩnh viễn sống một đời khoái hoạt. Hối ôi! Điền Bá Quang! Đào Cốc Lục Tiên, Nghi Lâm sư muội...

Lệnh Hồ Xung thoáng nghĩ tới Nghi Lâm tiểu ni phái Hằng Sơn, trên môi chàng thoáng một nụ cười ôn nhu. Chàng tự hỏi:

- Không hiểu Nghi Lâm sư muội bây giờ ra sao? Nếu nàng biết ta bị giam cầm ở đây tất nàng nóng nảy vô cùng! Sau khi sư phụ nàng nhận được văn thư của sư phụ ta dĩ nhiên bà không cho nàng đi kiếm ta. Nhưng nàng sẽ năn nỉ phụ thân là Bất Giới hòa thượng lo mưu thiết kế. Không chừng lão sẽ hội đồng cùng bọn Đào Cốc Lục Tiên tới đây. Hỡi ơi! Bấy lâu này chỉ làm trò rối là hay, chứ chẳng nên được việc gì. Dù sao có người đến cứu vẫn hơn chẳng có ai dòm ngó gì tới mình.

Nghĩ tới Đào Cốc Lục Tiên hôm năm miệng mười lý sự với nhau, Lệnh Hồ Xung không nhịn được bất giác bật tiếng cười khà khà.

Khi cùng ở với sáu anh em bọn họ, chàng không khỏi ý khinh nhờn, nhưng bây giờ chàng lại tiếc rẻ không có bọn họ bầu bạn ở chốn lao tù này. Ngày trước chàng cho những lời nói của họ là kỳ quái chẳng ăn nhằm gì thì lúc này chàng hồi tưởng lại dường như đó là những khúc tiên nhạc du dương.

Lệnh Hồ Xung xoay chuyển ý nghĩ hồi lâu rồi ngủ thiếp đi.

Chàng ở trong hắc lao không biết ngày giờ, bỗng thấy lò mờ có ánh sáng từ chỗ lỗ vuông rọi vào. Chàng mừng rỡ vô cùng ngồi bật dậy, trống ngực đánh thình thình, tự hỏi:

- Không biết ai vào cứu mình đây?

Nhưng nỗi vui mừng chẳng được mấy chốc. Chàng nghe tiếng bước chân chậm chạp, trầm trọng. Hiển nhiên là lão già đưa cơm.

Lệnh Hồ Xung ngồi thừ ra lớn tiếng la:

- Kêu bốn tên chó chết đó vào đây, thử xem bọn chúng còn dám ngó mặt ta nữa không?

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần. ánh sáng đèn tỏ hơn. Tiếp theo là cái khay gỗ từ ngoài lỗ vuông đưa vào. Trên khay vẫn đặt một bát cơm và một cái bình sành.

Lão già kia chẳng nói năng gì cứ chìa khay vào để chờ Lệnh Hồ Xung đón lấy.

Lệnh Hồ Xung đói đã lắm người, khát đã khô cổ, cơ hồ không nhẫn nại được nữa. Chàng ngần ngừ một chút rồi đón lấy khay gỗ đem vào.

Lão già buông tay xong trở gót đi ngay.

Lệnh Hồ Xung gọi giật giọng:

- Này này! Lão hãy dừng bước để ta hỏi đã!

Lão già vẫn không để ý gì đến chàng, vẫn lặng lẽ lui thủ cất bước. Tiếng bước chân ỳ ạch mỗi lúc một xa. ánh đèn cũng mất hút.

Lệnh Hồ Xung càu nhàu mấy câu rồi giờ bình sành lên ghé miệng vào vôi bình mà uống một hơi. Nước bình vừa trong vừa mát chàng khỏi khát rồi mới ăn cơm. Trên mặt bát cơm có mấy thức ăn. Tuy trong bóng tối chàng cũng phân biệt được đó là rau dưa cùng đậu hũ.

Lệnh Hồ Xung ở trong hắc lao đã bảy tám ngày. Mỗi ngày lão già kia đưa cơm vào một lần, đồng thời để đón lấy đĩa bát cùng bình sành bữa trước. Bất luận Lệnh Hồ Xung nói gì lão vẫn trơ trơ, tuyệt không lộ vẻ gì mới lạ...

Không hiểu đến ngày thứ mấy, Lệnh Hồ Xung vừa thấy ánh đèn lấp lóe liền nhảy xổ lại lỗ vuông. Chàng nắm lấy khay gỗ la hỏi:

- Tại sao lão không nói với ta một câu nào? Lão có nghe thấy ta hỏi gì không?

Lúc này hai người đứng gần nhau. Lão già thấy vậy không khỏi giật mình kinh hãi. Lệnh Hồ Xung ngó thấy cặp mắt lão trắng dã, nhãn quang trì trệ, hiển nhiên là một người đui mù.

Lão già vừa trở tay vào lỗ tai vừa lắc đầu tỏ ra điếc. Lão lại há hốc miệng cho chàng coi.

Lệnh Hồ Xung nhòm vào, kinh ngạc đến thộn mặt ra vì ngọn lưỡi trong miệng lão chỉ còn một nửa coi rất khủng khiếp.

Chàng "ối" lên một tiếng rồi hỏi:

- Đầu lưỡi lão bị người cắt đi ư? Phải chăng bọn Mai trang tứ cẩu đã hạ độc thủ.

Lão già kia vẫn không trả lời, từ từ đưa khay gỗ vào. Hiển nhiên lão không nghe rõ Lệnh Hồ Xung nói gì. Dù lão có nghe thấy chăng nữa cũng không thể trả lời được.

Lệnh Hồ Xung trong lòng khiếp sợ. Chàng chờ cho lão đi ra rồi mới tĩnh tâm ngồi xuống ăn cơm.

Lão già bị cắt nửa lưỡi lại hiển hiện re trong đầu óc chàng. Chàng nằm duỗi dài trên giường ngấm ngấm phát trọng thệ:

- Bọn Giang nam tứ cẩu thật là khả ố! Lệnh Hồ Xung này chung thân bị cầm tù chẳng nói làm chi, nếu còn có ngày thoát khỏi chốn lao lung thì việc đầu tiên là phải cắt đứt đầu lưỡi, dùi thủng lỗ tai, đâm mù hai mắt những tên chó chết đó...

Đột nhiên trong đầu óc lóe ra một tia sáng, chàng la thầm:

- A phải rồi! Tại sao bọn chúng lại ám toán mình thế này? Phải chăng bọn họ... bọn họ...

Chàng sực nhớ tới đêm khuya hôm đó chàng đã dùng trường kiếm đâm đui mắt 15 tên hán tử tại miếu Dược Vương. Lại lịch bọn này thế nào chàng vẫn chưa hay. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ bọn chúng cầm tù ta ở đây để trả mối thù bữa trước.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tới đây không nhịn được nữa, buông tiếng thở dài sườn sượt. Những oán khí chứa chất trong lòng chàng bấy nhiêu ngày lập tức vơi quá nửa.

Chàng tự nhủ:

- Ta đã đâm mù mắt 15 người thì họ bày kế trả thù cũng là xứng đáng.

Khí phần uất lắng xuống. Lệnh Hồ Xung trải qua những ngày tù ngục một cách dễ dàng hơn.

ở trong ngục tối bất phân nhật dạ. Lệnh Hồ Xung không hiểu mình bị cầm tù đã bao lâu. Chàng cảm thấy mỗi ngày nhiệt độ một nóng hơn thì chắc là mùa hạ đã tới.

Gian nhà tù nhỏ bé không có một luồng gió thổi qua, tình trạng ẩm ướt nóng nảy rất là khó chịu. Một hôm trời nóng quá chịu không nổi, Lệnh Hồ Xung cởi bỏ hết quần áo để mình trần truồng nằm ngủ trên giường.

© [HQD](#)